

Prepping golfbaan Crans-sur-Sierre in der Schweiz

Mark Camps deelt zijn ervaringen

Na drie jaar meegeholpen te hebben op het KLM Dutch Open, dat werd gehouden op de Hilversumsche Golf Club, werd ik dit jaar aangenaam verrast door een uitnodiging om mee te komen helpen op de Omega European Masters, die gehouden werden op golfbaan Crans-sur-Sierre te Crans-Montana in Zwitserland. In dit artikel wil ik graag mijn ervaringen met jullie delen.

Auteur: Mark Camps

Hoe kom je aan zo'n uitnodiging? hoor ik jullie denken. Wel, in 2011 heeft de Ierse greenkeeper David Gallagher bij ons op golfbaan Stippelberg gewerkt. Na de winter is David naar Zwitserland vertrokken en is hij gaan werken op golfbaan Crans-sur-Sierre. Ik heb al die tijd contact met hem gehouden en op een gegeven moment kwam zijn vraag of ik dit jaar weer werkzaam zou zijn op het Dutch Open. Ik moest deze vraag met nee beantwoorden, waarna hij mij vertelde dat het Zwitsers Open dit jaar weer bij hem op de baan werd gehouden en vroeg of ik interesse had om naar Zwitserland te komen. Ik vond dat een mooie uitdaging en heb toegezegd.

Afreizen!

En dan is het zover. Vrijdag 30 augustus nog gewoon gewerkt op mijn eigen baan. Na werktijd mijn auto afgetankt en geladen en om 20.00 uur naar bed. Zaterdagmorgen om 02.00 uur begon de reis van ongeveer 900 km. Na elf uurtjes sturen en natuurlijk wat rusttijd kwam ik omstreeks 13.00 uur aan in Crans-Montana en meldde ik mij bij het greenkeeperonderkomen, waar ik opgewacht werd door Hector, David en Maikel. Maikel is een greenkeeper van Engelse komaf, die vorig jaar heeft meegewerkt tijdens het toernooi en in Zwitserland is blijven hangen. Onder het genot van een goede bak koffie moesten we een uurtje wachten, want om 14.00 uur kwam de bus aan die de elf Schotse greenkeepers van het vliegveld ophaalde. Na de eerste kennismaking was het leuk om te zien dat deze elf Schotse greenkeepers afkomstig waren van topgolfbanen zoals The Dukes, Gleneagles, Trump International, Loch Lomond, G-west, Castle Stuart en Dornoch. Na het uitdelen van de kleding werden we naar onze appartementen gebracht. Crans-Montana is vooral bekend als wintersportplaats en daar staan op dit moment van het jaar redelijk wat appartementen leeg. Hierin werden wij dus met twee personen per kamer gehuisvest. Om 17.00 uur werden we op het clubhuis verwacht om gezamenlijk te eten, waarna we kennis zouden maken met de overige greenkeepers en een rondgang zouden maken over de baan. De kennismaking met de Zwitserse greenkeepers was op zijn zachtst gezegd vrij koeltjes en meer dan een handje en een paar woordjes Frans kon er niet vanaf. De Zwitserse greenkeepers werden aan het werk gezet en wij begonnen aan de rondgang. De eerste indruk was dat de baan er goed bij lag in een prachtige omgeving.

Onze taken

Zondagmorgen werden we om 05.00 uur verwacht bij het greenkeeperonderkomen en kregen we onze taken toebedeeld. Ik werd ingedeeld bij het bunkerteam. We moesten de bunkers harken met een stalen bladhark, waarbij we alleen maar met de hark aan de grond op en neer moesten lopen. Maar tijdens onze ochtendronde hadden we wel in de gaten dat de bunkers niet veel aandacht hadden gehad tijdens de voorbereiding. Alle bunkerranden waren wel netjes geknipt en gestoken en hier en daar waren ze wel bijgevuld, maar ze waren absoluut niet vlak en op de bunkerfaces zat op de meeste plaatsen geen zand. Nadat we onze ronde voltooid hadden, zijn de Schotten en ik, in overleg met Hector

en de agronomist van de PGA, Scott Mclean, begonnen om de bunkers in toernooiconditie te brengen. Nadat we dat voltooid hadden, hebben we nog een tijdje zitten praten met Scott en kregen we ook meer zicht op hoe de situatie precies in elkaar zat.

Overbruggingsperiode

Wij waren daar uitgenodigd als een soort back-up voor het greenkeepersteam. Het blijkt namelijk dat de greenkeepers daar wat minder gepassioneerd voor het vak zijn dan in Nederland. De Zwitsers die daar werken als greenkeeper op de golfbaan, doen dat om in de maanden dat er geen sneeuw ligt toch werk te hebben. Tijdens het wintersportseizoen zijn zij werkzaam op de sneeuw pistes of bedienen zij de stoeltjes enz. In feite zijn het dus niet echt gepassioneerde greenkeepers, maar ze zien het als een overbruggingsperiode. net voor aanvang van het toernooi, en

Vier jaar geleden zijn ze collectief in staking gegaan

het heeft nogal wat gekost om ze toch aan het werk te krijgen. Daarom dienden de elf Schotten, twee Italianen, David en Maikel als back-up. Het was dan voor de Zwitserse greenkeepers niet echt zinvol om nogmaals in staking te gaan, omdat de klus dan toch wel geklaard zou worden. Bij de vraag waarom er geen maatregelen getroffen waren tegen deze mannen, kwam de politiek om de hoek kijken. Crans-Montana is een kleine hechte gemeenschap. Ze worden beschermd door een familielid dat wel ergens een functie heeft die betrekking heeft op de golfbaan, dan wel politiek actief is in de gemeenteraad. Zo was er een Zwitserse greenkeeper die ik nooit nuchter gezien heb, maar zijn broer zat in de gemeenteraad en hij was verantwoordelijk voor de financiële middelen die verstrekt werden aan de golfbaan. Al met al een zeer politiek spel. Dat verklaarde tevens de koele ontvangst.

De greens op

Maandagmorgen om 05.00 uur mochten we ons weer melden. Eerst werden de Zwitserse greenkeepers toegesproken in het Frans. Zij zouden de fairways maaien en gras afvoeren, greens maaien met triples, semi-rough maaien en alles sweepen voor en na het maaien. Toen werden wij aangesproken in het Engels. Tot mijn grote verrassing werd ik op pad gestuurd om green 6, 13 en de putting green te maaien met een handgreen-

Uitnodiging

Twee weken daarna kreeg ik een mail van Hector Forcen, de superintendent van golfbaan Crans-sur-Sierre, met het officiële verzoek om hem mijn cv en een kort introductiebriefje te sturen waarin ik in het kort uitleg moest geven over mijn werkervaring op het Dutch Open. Kort daarna kwam de bevestiging dat hij graag zou willen dat ik naar Zwitserland kwam en lid werd van het support team, zoals zij dat noemen. Hierna kreeg ik van hem bijna iedere week een update over de voorbereidingen en de condities van de baan. Dat was heel interessant, om op afstand in principe toch de gehele voorbereiding mee te maken van de laatste twee maanden voor het toernooi.

Fairway hole 17 richting de green met op de achtergrond de Zwitserse Alpen.

maaier die afgesteld stond op 3 mm. Deze drie greens bleven een halve foot achter qua snelheid ten opzichte van de overige greens. Ik werd gevraagd om ze cross te maaien met een handgreenmaaier. De andere greens werden enkel gemaaid met de triples, ook op 3 mm. Twee Schotten moesten op pad met een Tru-Turf roller en drie Schotten moesten met een handgreenmaaier de backtees en de voorgreens maaien. David en Maikel verstoken de holes en de overige Schotten en de Italianen deden de bunkers. Om 07.30 uur was iedereen weer terug aan de loods. De Zwitserse greenkeepers maakten hun machines schoon en gingen naar huis. Voor ons waren er belegde broodjes geregeld. Na het eten waren we vrij. Tussen de middag konden we gaan eten op het clubhuis. Op deze dag werd de eerste pro-am gespeeld en wij werden 's avonds om 18.00 uur weer bij de loods verwacht.

Verbazing

Tot onze verbazing waren er naast ons clubje slechts twee Zwitserse greenkeepers aanwezig. Bij navraag bleek dat de fairways en semi-rough niet gemaaid hoefden te worden en dat zij daarom thuis konden blijven. Dus de greens werden gemaaid en gerold, backtees en voorgreens werden weer gemaaid en ik mocht weer met de handgreenmaaier op pad. Het bunkerteam nam het divots van de fairways voor zijn rekening. David en Maikel moesten met de slang rond om de bunkers nat te maken, omdat ze nog wat rul en zacht waren door het droge weer. Om ongeveer 20.30 uur was iedereen weer terug en konden we met zijn allen genieten van een goede

maaltijd op het clubhuis, waar we ook de rest van de avond doorgebracht hebben in het gezelschap van Hector en Scott.

Andere dagen

De rest van de dagen bleef ons programma vrijwel ongewijzigd. Dinsdag was de oefenronde voor de spelers. Woensdag weer een pro-am en donderdag t/m zondag het toernooi. Overdag hielden we ons vooral bezig met kijken naar de golf en ook zijn we twee dagen de bergen ingetrokken en met de stoeltjeslift naar boven geweest. Op zondag na onze morgenshift zouden we alle machines, transporters en overig materieel schoonmaken en rond de middag had Hector een barbecue voor ons geregeld. Maandagmorgen zouden we met elkaar ontbijten, waarna we afscheid zouden nemen en weer

naar huis zouden gaan. Maar gezien de verwachte drukte op de weg op maandag en omdat we op zondag niet meer hoefden te werken, ben ik in overleg met Hector zondagmorgen na hartelijk afscheid genomen te hebben om 10.00 uur weer richting Nederland vertrokken, waar ik 's avonds om 20.00 uur opgewacht werd door mijn vrouw en twee kinderen.

Al met al heb ik het een geweldige ervaring gevonden. Ik heb prima contacten gelegd met de Schotse greenkeepers.

Golfbaan Crans-sur-Sierre

Nog wat feiten over golfbaan Crans-sur-Sierre. De baan ligt midden in het dorpje. Het clubhuis ligt gewoon aan de hoofdstraat. De tee van hole 1 ligt ongeveer 50 meter van de hoofdstraat en rondom de golfbaan staan appartementen. De golfbaan is een par-72 van 6341 meter. Het is de enige golfbaan in Zwitserland die het PGA-toernooi georganiseerd heeft en het was de 79ste editie. De eerste keer dat die georganiseerd werd, was in 1923.

De golfbaan is in 1906 aangelegd en in 1997 heeft Seve Ballesteros de renovatie getekend en de baan aangepast aan de huidige standaard. De rechten van dit ontwerp liggen nog steeds bij de nabestaanden van Seve. Als de golfclub een renovatie uit wil voeren, moet er eerst goedkeuring gevraagd worden aan de nabestaanden. De baan ligt op 1500 meter boven zeeniveau in de Zwitserse Alpen.

Door de ijlere lucht op deze
hoogte krijg je gemiddeld
10% meer balvlucht

Detailfoto fairwaybunker hole 11, met op de achtergrond de green van hole 11.

Zicht vanaf de green richting tee hole 7. Hole 7 is een par 4 van 303 meter. De tee en de green liggen op ongeveer dezelfde hoogte, maar de fairway ligt op het diepste punt 17 meter lager! Tijdens het toernooi wordt het gebied langs de green aangespeeld vanaf de tee. Daarna volgt een chipje naar de pin. Men speelt dus bewust niet de green aan, want circa vijf meter achter de green begint de afgrond.

Dit was tijdens het toernooi ook goed te zien. Hole 9 is een lange par-5 van 593 meter en er zijn redelijk wat spelers die de green in twee slagen halen. Ik had verwacht dat het door de ijlere lucht en de grote hoogteverschillen zeer vermoeiend zou zijn, maar dat is mij meegevallen. Ook ben ik twee dagen met Joost Luiten meegelopen; hier was al te zien dat hij in goeden doen was. Hij miste bijna geen fairways en zijn korte spel was goed verzorgd. Nadat ik hem in Zwitserland had zien spelen, was ik niet verbaasd dat hij een week later het KLM Open op de Kennemer won.

Voorjaarswerkzaamheden

De golfbaan staat op het tweede plan. De wintersport is de belangrijkste bron van inkomsten van de baan. Half oktober worden de stoeltjesliften er met een helikopter weer opgezet en bij de eerste sneeuw worden de greens afgedekt met een isolatiedeken. Er valt gemiddeld 5 meter sneeuw. De baan zelf wordt voornamelijk gebruikt voor langlaufen. Maar het greencomplex van hole 18 en de tee van hole 1 en de putting greens worden bijvoorbeeld gebruikt als golfschool voor de kinderen. Ook de stoeltjesliften worden

Zodra de sneeuw weggesmolten is, zo omstreeks half mei, worden de isolatiedekens verwijderd.

weer verwijderd en dan kan er met de grote herstelwerkzaamheden begonnen worden. Het is daarom ook niet verwonderlijk dat de greens en voorgreens voor 90% bestaan uit straatgras, met nog 10% gewoon struis, wat ze doorgezaaid hebben. De fairways bestaan hoofdzakelijk uit fijnbladig Engels raaigras. Daarnaast worden er in de maanden juni, juli en augustus gemiddeld 5.000 speelrondes per maand gespeeld en is de baan in gebruik tot en met de zaterdag voor het toernooi.

Eyeopener

Doordat wij overdag vrij waren, heb ik redelijk wat kunnen praten met de Schotse greenkeepers. Zij zijn net zo geïnteresseerd in hoe het onderhoud gaat in Nederland, als ik dat ben in hoe het in Schotland gaat. Een paar dingen vond ik zeer interessant. Wij waren daar werkzaam als volunteer, zoals je dat noemt. We kregen onze onkosten (reiskosten) vergoed en huisvesting en

verzorging werden door de golfclub geregeld. In principe kost het niets, maar ik heb er wel vakantiedagen voor opgenomen. Ik was dus redelijk verbaasd dat de Schotse greenkeepers meerdere toernooien deden op jaarbasis: toernooien op de Europese of Amerikaanse tour, dan wel toernooien in het VK. Zij hoeven daar geen vakantiedagen voor op te nemen, maar worden doorbetaald door de golfbanen. De golfbanen stimuleren het dat hun greenkeepers ervaring opdoen op grote toernooien en zien dat als *personal development*, persoonlijke ontwikkeling. Persoonlijk vind ik dat niet zo'n slecht idee. Als ik zie dat wij in Nederland redelijk wat cursussen kunnen volgen, als het maar werkgerelateerd is, die ook nog eens voor ons vergoed worden, dan zou dat in principe ook moeten kunnen gelden voor het meewerken op grotere toernooien. Het zou een win-winsituatie zijn voor beide partijen.

Zicht vanaf de tee naar de green van hole 7.